

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Insertiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI
Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pentru dezarmare

Dezarmarea este dorința tuturor popoarelor. Ele au primit cu bucurie propunerea guvernului sovietic pentru dezarmare totală și generală! O astfel de dezarmare ar distruge armele de orice fel, ar desființa armata și ar face cu neputință izbucnirea oricărui fel de război, adică ar stabili o pace trainică între popoare. La Sesiunea O.N.U. din 1959 s-a aprobat cu unanimitate o rezoluție, în care se spune că propunerea guvernului sovietic este de mare însemnătate pentru pacea lumii și trebuie să se ajungă la o înțelegere pentru dezarmare generală și totală. Această propunere va fi discutată în Comitetul celor 10 (5 state socialiste și 5 state capitaliste), care va trebui să aducă hotărâri precise în problema dezarmării.

Pentru propunerile sovietice de dezarmare totală și generală s-au pronunțat o mulțime de oameni politici, oameni de știință și reprezentanți ai Bisericilor ortodoxe, ai Bisericilor anglicane, luterane, etc. Un adevărat creștin nu poate fi alături de cei ce vor război: el este pentru pace. El nu poate uita viziunea prorocului Isaia, că va veni vremea când oamenii vor preface săbiile în fiare de plug și nu vor mai cunoaște pravila războiului, ci vor trăi în pace. Viziunea aceasta se poate împlini astăzi: tancurile și tunurile să fie schimbate și să se toarne din ele mașini, ce ușurează munca și viața omului, energia atomică să nu fie folosită în bombe nimicitoare, ci în spitale, în uzine, pe ogoare, pentru o viață mai bună.

Dacă banii, ce se dau acum pentru armament, s-ar folosi pentru construcții pașnice, omenirea ar trăi mult mai bine, nivelul ei de trai, material și cultural, s-ar ridica. Rostul muncii este de a îmbunătăți viața, nu de a produce bombe pentru războaie distrugătoare.

Dacă s-ar nimici toate armele, popoarele nu s-ar mai teme că poate izbucni vre-un război, ci ar trăi în siguranță, s-ar apropia unele de altele, ar colabora și s-ar ajuta, toate problemele le-ar rezolva prin tratative pașnice. Cât de minunată va fi lumea, atunci când nimeni nu se va mai teme de război, ci toți ar munci și s-ar bucura de roadele muncii lor în pace!

Propunerea Uniunii Sovietice este o cotitură în istoria omenirii: ea pune capăt războaielor și deschide epoca păcii netulburate și veșnice. Cu toate că aceia care trag foloase de pe urma războaielor nu se

astîmpără, putem nădăjdui că lupta popoarelor pentru dezarmare, pentru pace va birui. Ațîțătorii la război sînt tot mai izolați. Frontul luptătorilor pentru pace e tot mai puternic. Omul, care a ajuns cu rachetele lui în lună și dincolo de lună, va ști să facă rînduială și pe pămînt și să statornicească pacea și colaborarea între popoare.

Fericiți sîntem noi că trăim în astfel de vremi mărețe, cînd visurile cele mai îndrăznețe ale omenirii se împlinesc!

N.

Munca patriotică

Patriotismul este dragostea, pe care o ai pentru patria ta. Iar patria este țara, în care te-ai născut și ai crescut, cu toate frumusețile și bogățiile ei. Patria este orînduirea social-economică, în care oamenii muncii își făuresc o viață mai bună și mai luminată. Azi toate frumusețile și bogățiile țării sînt ale poporului muncitor. Poporul e stăpîn în țara sa. El folosește totul pentru sine. El muncește pentru sine. De aceea muncește cu drag, știind că produsul muncii lui nu e spre folosul cîtorva înbuibați, ci spre folosul tuturor celor ce muncesc. De aceea sîntem mîndri cu marile realizări ale industriei și agriculturii socialiste și cu marile succese ale culturii socialiste. Și punem umărul, ne străduim ca orașele și satele noastre să fie tot mai frumoase, ca toate ținuturile țării să fie tot mai înaintate. Oamenii muncii sînt gospodari pricepuți ai patriei lor.

Dragostea fierbinte de patria socialistă și-o arată oamenii muncii prin munca patriotică. Aceasta este muncă voluntară a milioane de tineri, bărbați, femei, pentru înfrumusețarea satelor și orașelor, pentru construcții de folos obștesc. Astfel prin muncă patriotică se ridică școli, cămine culturale, dispensare, policlinici, cooperative, se repară șosele, se fac drumuri noi, se construiesc poduri, se curăță pășunile, se plantează pomi și păduri, etc. Țara întregă e un șantier. În toate satele și orașele munca patriotică, plină de avînt, schimbă fața locurilor, dă roade pentru binele obștesc. Satele se electrifică, sînt radioficate, se fac hidro-ameliorații, irigații; viața devine mai îmbelșugată, mai luminată. Țăranii muncitori vor să schimbe satele în orașele, cu un centru frumos, cu case arătoase, bibliotecă. La orașe

Stăruința creștină pentru pace

Mîntuitorul ne-a dat pacea Sa, ca să nu ni se mai tulbure inima și să nu ne înpăimîntăm în viața de pe pămînt (Ioan 14, 27). Deci Fiul lui Dumnezeu ne-a asigurat cu pacea dumnezeiască. Dar pe lîngă acest mare dar dumnezeiesc, El a mai cerut însă și ceva de la noi. Și anume, după ce a dat pilda samarineanului milostiv, și-a încheiat cuvintele cu îndemnul: „du-te și fă și tu asemenea” (Luca 10, 37). Adică înțelegem noi de aici, că dacă Mîntuitorul ne-a dat pacea Sa, El ne cere ca să o susținem și noi întrelaltă, ca reciproc să nu ne tulburăm inimile și să nu ne înpăimîntăm prin fapte nepotrivite.

Iată că așa s-au stăruit nu de mult delegații din variate confesiuni la ședința comitetului Mișcării creștine a păcii de la Varșovia, din zilele de 2—4 noiembrie. Pe lîngă trimișii diferitelor confesiuni protestante erau de față și delegații Bisericii ortodoxe, și anume profesorii de teologie N. Pariiski din Leningrad, St. Zankov din Sofia și M. Șesan de la Sibiu.

Cu această ocazie, prof. J. Hromadka de la Praga a arătat, care sînt împrejurările de față din lume, în care creștinul trebuie să se străduiască pentru pace, atît în familie, acasă, la locul de muncă, în comună și în țară, ca să fie pace și între popoare și în lume.

Iar prof. H. Vogel de la Berlin a susținut cu multă căldură și însuflețire tema: „Cum cîștigăm noi pacea”. Dumnezeu, după credința noastră creștină, a făcut cerul și pămîntul, și viața și pe om. Mîntuitorul ne-a răscumpărat din moarte, prin jertfa Sa pe cruce, ca tocmai viața să avem

(urmare în pag. 2)

periferiile ajung la nivelul centrului: se construiesc cartiere de blocuri moderne, în care muncitorii au tot confortul. Muncitorii ajută prin muncă patriotică la ridicarea mai rapidă a acestor cartiere. Doar muncesc pentru ei; ei se vor bucura de toate aceste case. Tot așa fac muncă voluntară la amenajarea de parcuri, în care se vor odihni și-și vor desfăta ochii și în care copiii vor avea unde să se joace.

Multe lucruri bune se fac prin munca însuflețită și unită a oamenilor muncii de la orașe și sate. Cu multă dragoste și bucurie muncesc toți ca patria să se întărească, să fie mai bogată și mai frumoasă.

Să răspundem mereu la toate chemările patriei, să-i dăruim tot ce avem mai bun, toată puterea noastră de muncă și priceperea noastră să le punem în slujba ei. Așa ne vom arăta ca niște adevărați fii ai patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

Pentru prietenia Romîno-Sovietică

Pe data de 3 noiembrie 1959, a avut loc conferința de orientare a preoșimii ortodoxe romîne din Protopopiatul Sibiu, sub președinția P. C. Prot. Stavr. Tr. Belascu, vicarul Arhiepiscopiei.

P. C. Prot. I. Munteanu, salută cu multă bucurie prezența P. C. vicar Tr. Belascu ca delegat al I. P. S. Mitropolit Nicolae, și-l roagă să transmită I. P. S. Sale, cele mai alese sentimente de devotament și de dragoste față de Inaltul Arhipăstor. De aceeași dragoste îl asigură și pe P. C. vicar, rugîndu-l ca să prezideze lucrările conferinței.

P. C. vicar mulțumește P. C. Prot. I. Munteanu pentru frumoasele cuvinte exprimate, și-l asigură că va comunica I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, că Cuc. preoșime din prot. Sibiu, cu aceeași înțelegere ca și pînă acum va munci pentru bunul mers al Sf. Biserici și înflorirea scumpei noastre Patrii, Republica Populară Romînă.

Invită pe Cuc. pr. Boțocan să citească referatul intitulat: „Relațiile romînilor ardeleni ortodocși cu Pravoslavnică Rusie și Prietenia Romîno-Sovietică”. Cuc. pr. Orian S. dă citire referatului intitulat: „Rolul mirenilor în administrația bisericească și în lucrarea socială a bisericii”.

Pe marginea referatelor iau cuvîntul: Cuc. pr. I. Opreș, T. Bodogae, Neagu M. și O. Flucș, care au arătat că legăturile noastre cu Biserica Ort. Rusă datează din cele mai vechi timpuri. Recunoștința noastră față de marele popor rus trebuie să fie tot mai mare, au spus Cuc. lor, fiindcă chiar dacă nu am cerut ajutor, ea ca o vecină bună ne-a ajutat în toată bună vremea. Cu privire la referatul prezentat de Cuc. pr. Orian, Cuc. lor au arătat că, în toate timpurile

aportul mirenilor în administrarea bisericii ca și în lucrarea ei socială, a fost apreciat și chiar cerut de biserică.

P. C. Prot. I. Munteanu luînd cuvîntul a arătat că în prima duminică din luna noiembrie în toate bisericile din cuprinsul protopopiatului nostru s-a vorbit ocazional și festiv despre prietenia de nesdruncinat dintre poporul nostru și popoarele Uniunii Sovietice, precum și de relațiile strînse dintre cele două țări.

În continuare arată că prietenia dintre poporul romîn și rus datează încă din epoca de formare a poporului nostru. Încă din sec. XI-lea, Cronica „Povestea vremurilor de demult” amintește că după moartea cneazului Stanislav din Kiev, drumurile de uscat erau străbătute de „volohi și ruși, în bună legătură”. Kievul ajuns la o mare înflorire comercială, politică și culturală, cuprindea în raza lui de influență și părțile dunărene locuite de romîni. Iar la sfîrșitul sec. XII-lea, după sfîrșirea statului Kievean, se ridică aproape de malurile Nistrului un nou stat rusesc, cu capitala la Halici, care a influențat puternic dezvoltarea țărilor romînești.

În sec. XIV-lea, rușii cu românii scot pe tătari din Moldova și țara romînească. Veacul al XV și XVI, este dominat în țările romînești de Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, care reiau legăturile culturale și economice cu marea Rusie. În dorința de a pune stavilă semilunei, Ștefan cel Mare încheie un tratat de prietenie cu țara Moscovei. În sec. XVII, Matei Basarab și V. Lupu se îndreaptă cu nădejdea spre Moscova, pentru a scăpa de jugul otoman. Mitropoliții Dosoftei, Varlaam au primit ajutoare de la Petru Movilă pentru înființarea primelor tipografii. În sec. XVIII-lea orientarea filo-rusă a poporului nostru devine tot mai evidentă. Dragostea pentru marea Rusie crește mereu. Ea ne-a venit în ajutor în cele mai grele împrejurări

Eliberarea de tătari ne-a venit de la ruși. Eliberarea de sub fanarioși am obținut-o tot prin ruși. Eliberarea de sub turci și independența țării am obținut-o tot prin ajutorul rușilor. Eliberarea Patriei de sub jugul fascist și alungarea hitleriștilor din țara noastră a fost încununarea acestei prietenii și ajutorului dezinteresat. După 23 August 1944 prietenia romîno-sovietică primește un nou conținut izvorît din istoria zbuciumată a acestor două popoare și cuceririle lor pline de glorie. Prietenia romîno-rusă de veacuri depășește relațiile obișnuite dintre cele două state vecine și primește conținutul unei adevărate coabitări, așa cum spune academicianul Constantinescu-Iași. În legătură cu subiectul al doilea tratat de Cuc. pr. Orian, P. C. Sa arată că numai păstrînd cea mai strînsă legătură cu obștea cea mare a credincioșilor vom reuși să păstrăm mereu vie lucrarea noastră pentru bunul mers al Sf. noastre Biserici. Preoșimea ardeleană s-a găsit întotdeauna alături de popor și credincioșii alături de biserică, într-o intimă comunitate sufletească așa cum sîntem și azi din propriul îndemn al conștiinței noastre.

În toate problemele abordate în conferința de astăzi, preoșimea noastră trebuie să fie activă și luptătoare în înlăptuirea acestor idealuri. În urma acestora P. C. Păr. Președințe declară conferința închisă.

Intrecerea pașnică U. R. S. S. - S. U. A.

Dăm cîteva cifre despre dezvoltarea U.R.S.S. și S.U.A.

Creșterea producției industriale:

1913 — 1958

U.R.S.S.	de 36 ori
S.U.A.	de 4 ori

Ritmul de creștere a productivității muncii (1913—1957):

U.R.S.S.	de 9,5 ori
S.U.A.	de 2,3 ori
Anglia	de 1,4 ori
Franța	de 2 ori

În numai doi ani — 1959—1960 — producția de oțel a U.R.S.S. va crește cu 10 milioane tone, de energie electrică cu 56 miliarde kW ore, de petrol cu 31 milioane tone.

Pentru a realiza un spor identic, S.U.A. au avut nevoie la oțel de 12 ani, la energie electrică de 5 ani, la petrol de 9 ani.

Sporul mediu de creștere al producției agricole globale:

U.R.S.S. (1954—1959)	8,6%
S.U.A. (1954—1957)	1,1%

U.R.S.S. produce, ca volum global, de peste 2 ori mai mult grâu, de 2,5 ori mai multă lînă, de 3 ori mai multă sticlă de zahăr decît S.U.A.

La producția globală de lapte U.R.S.S. a ajuns S.U.A. încă din 1958, iar la unt încă din 1957.

În 1960 U.R.S.S. va produce 336 kg lapte pe cap de locuitor, față de 330 cît s-a obținut anul trecut în S.U.A.

Pregătirea cadrelor tehnice (1958):

U.R.S.S.	94.000 ingineri
S.U.A.	35.000 ingineri

Școlile superioare din U.R.S.S. pregătesc în prezent de trei ori mai mulți ingineri decît cele din S.U.A.

Comparînd aceste cifre ne dăm seama că U.R.S.S. va depăși S.U.A. în producția pe cap de locuitor nu peste mulți ani. Poporul sovietic va avea cel mai înalt nivel de trai, material și cultural din lume. Aceasta e dovada superiorității socialismului față de capitalism. T.

Unificarea bisericească

Au trecut 11 ani de la actul istoric al unificării bisericești. În acești ani credincioșii fostei bisericii greco-catolice au trăit în cadrul Bisericii ortodoxe cu conștiința că Biserica strămoșească este una și aceeași. Ei știu că între cele două Biserici n-a fost nici în trecut vreo deosebire esențială, care să justifice separația. Schimbarea cuvintelor vechi de „duh” și „Doamne miluiește” cu „spirit” și „Doamne îndură-te” s-a făcut de conducătorii fostei bisericii greco-catolice mai tîrziu, spre a menține artificial o separație amenințată cu desființarea.

Credincioșii își dau seama că folosirea cuvintelor de „duh”, „spirit”, „Doamne miluiește”, „Doamne îndură-te”, unele în locul altora nu are nici o însemnătate de fond: ele spun unul și același lucru.

De aceea în parohii revenite se folosesc acum cuvintele „duh” și „Doamne miluiește” în mod firesc. Am stat de vorbă cu credincioșii reveniți și ne-am convins că ei înțeleg că cuvintele au același sens și că una este credința strămoșească.

Dar de mai mare însemnătate decît cuvintele sînt faptele. Credincioșii reveniți se simt „acasă” în Biserica ortodoxă. Ei iau parte la slujbele Bisericii cu evlavie și dragoste și contribuie la bunul mers al treburilor bisericești. Ei s-au înfrățit cu credincioșii vechi ortodocși, încît se poate spune că e o singură turmă, mărturisitoare a dreptei credințe. Ei muncesc, alături de frații lor, pentru propășirea Patriei și luptă pentru pace.

Ce bine și frumos e, cînd frații sînt împreună! Atunci Dumnezeu trimite binecuvîntări în viața lor și munca lor este rodnică!

Pr. Marinescu Grigorie parohia Chesler

Stăruința creștină pentru pace

(continuare din pag. 1)

și noi avem datoria să păzim și să apărăm această viață. Deci cei care fac amenințări de război nu mai sînt cu Dumnezeu, punînd în locul cuvintelor Sale blînde pe cele ale lor, așîțătoare. În aceste împrejurări, ei lansează în lume tot felul de născociri, care se cheamă războiul cel rece. Acest război rece caută să tulbure inimile oamenilor și să le înpăiminte cu tot felul de vești născocite, ca să samene îndoiala, neîncrederea, înstrăinarea și ura între oameni și popoare. Și apoi, în această apă tulburată de ei, să poată pescui în voie. Se întîmplă chiar, ca să lase să vorbească de la ei și unele fețe bisericești, și la radio, ca să-i amăgească pe credincioși cu tot felul de vești nedrepte și de ponegriri și astfel să le tulbure inima. Dar tocmai aceștia, care samănă vrajba între oameni, au cel mai puțin drept să vorbească în numele lui Dumnezeu, al Mîntuitorului și al păcii.

În adevăr, un bun creștin își păstrează inima liniștită și nu și-o agită cu povești străine de la așîțători; el își arată dragostea sa creștină față de semenul său, e degrab ajutător unde trebuie, își face cinstit datoria față de patrie și respinge toate vorbele deșarte; el privește cu ochii deschiși la progresul patriei și nu samănă vînt, ca să nu culeagă furtună.

Bunul creștin ține minte cuvintele Mîntuitorului: „cine crede în mine, va face și el lucrurile pe care le fac eu și va face și mai mari decît acestea... și dacă mă iubiți pe mine, veți păzi poruncile mele” (Ioan 14, 12—15).

Luînd aminte aceste cuvinte și datoria noastră de a păzi și apăra pacea, zicem din tot sufletul nostru: așa să fie, Doamne!

Prof. M. ȘESAN

J. P. S. Mitropolit Nicolae la conferințele preoțești

În zilele de 9 și 11 noiembrie 1959, I. P. S. Mitropolit Nicolae însoțit de P. C. Părinte consilier arhiepiscopesc Ioan Vlad a luat parte la Conferințele de orientare ale preoțimii noastre din protopopiatul Sărmaș și Luduș din Regiunea Cluj.

La Sărmaș: Conferința s-a ținut în ziua de 9. XI. 1959 în biserica parohială. Au fost prezenți toți preoții în frunte cu Părintele Ioan Șarlea, protopop, care a rostit cuvântul de bun venit.

Tema Conferinței: „Rolul mirenilor în administrația bisericească și în lucrarea socială a Bisericii”, a fost ținută de cucernicul preot Alexandru Horga. Tot cu această ocazie preotul A. Ciacai a rostit o frumoasă meditație: „Despre preoție”.

Conferința a fost prezidată de I. P. S. Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae.

La discuțiile ce au urmat pe marginea Conferinței s-au înscris la cuvânt preoții: Alexandru

La Cluj:

În ziua de 10 noiembrie, I. P. S. Sa a fost oaspetele Prea Sfințitului Episcop Teofil al Clujului, care tocmai în acea zi își serba 50 de ani de viață. Seara a asistat la o duioasă întâlnire la reședința Episcopicească a clerului din Centrul eparhial și din orașul Cluj, care împreună cu mirenii din Consiliul și Adunarea Eparhială precum și cu reprezentanții Școlii de Cântăreți Bisericești și Seminarului Teologic ca și cu reprezentantul Dlu Inspector Regional de Culte-Cluj, s-au adunat cu toții în sala festivă spre a-și mărturisi atașamentul față de iubitul lor Chiriarh cu acest prilej sărbătoresc.

La Luduș:

În dimineața zilei de 11. XI. după ce s-a închinat în monumentala Catedrală ortodoxă din Cluj (acum pictată deplin), a plecat spre Luduș, unde a sosit la ora 10 a. m.

Și aici a fost întâmpinat cu toată căldura de preoțime în frunte cu P. C. părinte protopop Iulian Macavei.

După Te-Deum, a continuat conferința de orientare, prezidată de I. P. S. Sa în frumoasa biserică parohială și protopopească — de curând pictată peste tot. Tema a fost aceeași ca și la Sărmaș, fiind susținută de părintele Viorel Stanciu.

La discuții au luat parte: Pr. Orășan, Pr. I. Chihaiciuc, Pr. N. Morușca, Pr. V. Apostolescu, Pr. V. Porime, Pr. Iacobescu Ilie, Pr. D. Giurgea, P. C. Consilier I. Vlad.

Concluziile au fost trase de I. P. S. Sa, care a apreciat lucrarea susținută de părintele Stanciu, căci prin ea „a contribuit la activizarea pastorației în duhul zilelor de azi, dar pe veșnicile temelii puse de însuși Domnul nostru Iisus Hristos”.

Preoțimea să se orienteze după principiile „cam teoretice” expuse în revistele oficiale, dar după aceste principii, fiecare preot se poate orienta în mod practic la parohii, pentru o bună pastorație în mijlocul credincioșilor.

Îndeamnă preoțimea să țină legătură cu organele locale ale Puterii de Stat. Preotul „să fie pildă de viață morală, cinste și muncă în satele noastre” și „să răspundă la toate chemările ce i se fac, în calitate de preot.

Și în viitor să ajutăm pe semenii noștri în toate realizările, fie la muncile obștești-socialiste, fie la cele în legătură cu apărarea păcii. Lucrarea noastră va întări socialismul și pacea la noi în țară, ca și în lumea întreagă”.

Incheind se roagă bunului Dumnezeu pentru propășirea Bisericii și Patriei noastre, dorind preoțimii din Protopopiatul Luduș succese pasto-

Bogdan, T. Cimpoyeriu, D. Bercu, I. Aldea, I. Tur-nagiu, V. Oțoiu, Gh. Filip. Cu toții au scos în evidență rolul important pe care mirenii l-au avut de la început în administrația bisericească, ca și în lucrarea socială a Bisericii.

I. P. S. Mitropolit Nicolae luând cuvântul a arătat că „noi preoții și credincioșii Bisericii ortodoxe, sîntem slujitorii celor două Patrii: cea de aici de pe pămînt și cea pe care o așteptăm întru viața veșnică”. La această conferință s-a vorbit și despre rolul mirenilor, care colaborează cu preoții. „Nu se putea o împletire mai fericită și potrivită decît aceasta”, a spus I. P. S. Sa.

Conferința a luat sfîrșit prin cuvîntul părintelui prot. Ion Șarlea, care l-a asigurat pe Înaltul Ierarh de toată dragostea și devotamentul preoțimii acestui protopopiat iar pe reprezentantul Departamentului Cultelor, l-a asigurat de asemenea de colaborarea sinceră a preoțimii noastre în toate cauzele ce interesează Biserica și Patria.

rale, împărtaşindu-i cu arhieresti binecuvîntări.

P. C. protopop Iulian Macavei mulțumește I. P. S. Sale pentru îndrumările date și osteneala făcută în dorința de a veni în mijlocul acestei preoțimi, asigurînd pe reprezentantul Departamentului Cultelor, de întreg sprijinul preoțimii în toate problemele de actualitate.

I. P. S. Mitropolit Nicolae, dimpreună cu Părintele Consilier Ioan Vlad, s-a îndreptat spre Sibiu mulțumind bunului Dumnezeu pentru toată lucrarea săvîrșită cu acest prilej și cu convingerea că sămînța pe care a împrăștiat-o în mintea și inima preoțimii din aceste două protopopiate va rodi îmbelșugat spre slava sfintei noastre Biserici, întărirea Patriei și păcii. **Asistent**

Pomenirea Ierarhului

În ziua Sf. Andrei (30 noiembrie 1959) a avut loc în capela Institutului Teologic Universitar din Sibiu un parastas de pomenire a mitropolitului Andrei.

Au fost prezenți: I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, P. C. vicar Traian Belasacu, P. C. Rector S. Vlad, consilieri, profesori și studenți teologi. A slujit un sobor de consilieri și profesori teologi, dirijat de P. C. prof. Gh. Șoima.

La sfîrșit a vorbit stud. teol. Nicolae Vasile, amintind viața și realizările bisericești ale mitropolitului Andrei. De la el avem tipografia, Statutul de organizare a Bisericii, foaia „Telegraful Român”, tipărituri, școală teologică mai înaltă, ș. a.

Faptele lui îi păstrează amintirea în sînul Bisericii noastre. **T.**

Doamne

Doamne,
Ești Tatăl meu —
Tu Cel ce ai mărirea,
M-acoperi cu iubirea
De Tată —
Doamne,
Ești Tatăl meu —
Din slava cerurilor Tale,
Mereu
Veghezi a mea cale.
Nu-s vrednic fiul Tău,
Dar iată,
La Tine vin mereu
Primește-mă, o Tată
La sînul Tău iubit
Cum te-ai milostivit
Spre fiul rătăcit.

Ioan C. Pop

Iisus

Iubire ruptă din Iubire
Ești, Tu, care-ai venit de Sus,
Frumsețe sfîntă peste fire
Cu nume dulce de Iisus.

Iisus... Iubire întrupată
Născut în peștera din vale
Blîndețea toată-ntruchipată
Cu ochi de cer și bucle pale...

Iisus... cărări împetrișate
Cu florile Iubirii sfînte,
Dureri și răni însîngerate
Ce toate au fost tămăduite

Iisus... hrană dumnezeiască
Jertfă adusă pe altar
Creștinii vin să se hrănească
Să ia dumnezeiescul hîr.

Iisus... glorie, înviere,
Suris, nădejde și iertare,
Dangăt de clopot, mîngîiere,
În suflet — bucurie mare...

Iisus... prezent și veșnicie
În inimile noastre pus...
Cu litere de foc vom scrie,
Frumosul nume de „Iisus”...!

A. V. Gîrlonța

Unirea face puterea

Odinioară a fost un împărat tare înțelept în insula Chio sau în Indiile răsăritului. Acel împărat avea 75 de feciori, unul și unul. Ajungînd însă la adînci bătrînețe, el chemă pe fiul său cel mai mare și-i zise să facă un snop de 75 de nuiele și să-l aducă înaintea sa. Porunca dată se îndeplini într-o clipă; atunci împăratul chemă pe toți fiii săi și le zise astfel: „Eu chiar am îmbătrînit deabinelea și peste puțin o să încetez din viață; aș voi însă ca înaintea morții mele, să las împărăția mea cea întinsă aceluia dintre voi, care se va dovedi mai tare și mai priceput. Hotărîsc dar, ca acela care din voi va putea să rupă deodată această legătură de nuiele, acela să ia împărăția după moartea mea”. Feciorii de împărat se priviră mai întii unii pe alții cu multă mirare și cu mare îngrijorare și apoi se cercară pe rînd să rupă legătura de nuiele; dar nici unul, vai, nu putu!

Împăratul, tatăl lor, îi privi rîzînd și le zise: „Dacă nu le puteți deodată pe toate, apoi rupeți-le pe rînd una cîte una în parte”. Copiii se supuseră la noua poruncă a tatălui lor și chiar în puțină vreme toate nuielele fură rupte în bucăți una cîte una.

„Ascultați, dragii mei feciori, adăose atunci împăratul, cu multă înțelepciune, — acest snop de nuiele laolaltă sînteți voi. Dacă veți rămînea uniți între voi, după moartea mea, nimeni nu vă va birui, iar dacă vă veți despărți, va fi vai și amar de viața voastră, căci fără frică va veni vrăjmașul și va face din voi ceea ce făcureți dinaintea mea cu aceste nuiele rupte în nenumărate bucăți”.

Invățătură: Numai și numai strînsa unire la un loc face mare putere și biruie toate greutățile. Un poet al nostru a spus un mare adevăr, prin cuvintele următoare: „Unde-i unul nu-i putere, la nevoi și la durere; unde-s doi puterea crește și dușmanul nu sporește!” Unirea și iar unirea tuturor aduce mari și folositoare rezultate în decursul vieții noastre. Toate lucrările de mare valoare și trainice s-au făcut și se fac prin unire. Oamenii muncii din țara noastră, uniți în aceeași gînd și aceeași lucrare, construiesc o patrie nouă, frumoasă, bogată și puternică. Oamenii cinstiți, din toată lumea, în unire luptă pentru pace și lupta lor aduce înlăturarea războiului și întărirea păcii. Fii și tu creștine, un muncitor în marea armată a muncii pentru înflorirea patriei și un luptător în marele front al păcii.

Pr. V. A. Bassarabin

„Cartea neamului lui Iisus Hristos...”

Vechiul Testament este întâia expresie a Revelației scrise și prin urmare izvorul prim al tuturor adevărilor de credință. El nu numai prevestește marile evenimente religioase ci contribuie mult la înțelegerea lor. Astfel de la întâia carte a Vechiului Testament persoana Mîntuitorului făgăduit se vede anunțată de-a lungul istoriei pînă ce se arată lumii ca Fiul lui Dumnezeu. Mai ales făgăduința despre Mîntuitorul leagă întreolaltă cele două Testamente și face ca Vechiul Testament să fie preistoria creștinismului iar Noul Testament o prelungire firească a celui Vechi.

Venirea Mîntuitorului a fost prevestită încă lui Avraam, căruia i s-a spus că prin unul din urmașii săi „se vor binecuvînta toate popoarele pămîntului” (Gen. 12, 2—3). Astfel de făgăduinți i s-au făcut și lui Isac că „se va înmulți sămînța ta ca stelele cerului și printr-un urmaș de al tău se vor binecuvînta toate popoarele pămîntului” (Gen. 26, 4). Tot așa se dovedește Iacob, ca străbun al lui Iisus Hristos din textul Gen. 28, 14, și mai ales din locul Num. 24, 17: „O stea va răsări din Iacob...”. Steaua de aici este imaginea Mîntuitorului. E steaua după care s-au orientat Magii (Mat. 2, 2), care sosind la Ierusalim întrebară: „Unde este noul-născutul, căci noi am văzut steaua lui la răsărit?”.

Capitolul 49 din Geneză conține o cuvîntare a patriarhului Iacob, rostită în fața copiilor săi. Aici pune în vedere copilului său Iuda că din urmașii săi „va veni acela de care vor asculta popoarele” (Gen. 49, 10). Hristos este, după trup, din tribul lui Iuda.

Prin cartea Rut se încadrează și David între ascendenții lui Iisus Hristos. Scopul cărții este unul mesianic, acela de a arăta că David și moabiteanca Rut fac parte din genealogia lui Iisus Hristos. Ideea mesianică ia un avînt deosebit în timpul regilor David și Solomon. Avem două texte la care ne referim: II Sam. 7, 12 și I Reg. 9, 5. Din întiiul grup de texte face parte II Sam. 7, 12: „Și fi-va după ce se vor împlini zilele tale, și tu vei dormi cu părinții tăi, voi ridica după tine sămînța ta, care va ieși din pîntecele tău și voi întări împărăția lui”.

Cuvintele: „a plini zilele” înseamnă a-ți trăi viața, a epuiza epoca de timp hotărîtă vieții omenești. „A dormi cu părinții” este un fel de vorbire despre cei morți. Noțiunea conține ideea de nemurire, considerîndu-se moartea o simplă trecere dincolo la strămoși și continuarea unei altfel de vieți.

„Sămînța”, adică urmașul, e din familia lui David. Se pregătește o împărăție nouă, dar remarcabilă căci în acest sens zice: „Acela va zidi casa neamului meu și va întări pentru vecie tronul împărăției sale” (Gen. 7, 13).

„Acela” adică regele împărăției viitoare va zidi un adevărat templu de închinare lui Dumnezeu, iar tronul împărăției sale va dăinui pentru totdeauna.

Al doilea text, care vorbește despre împărăția veșnică este I Reg. 9, 5. Făgăduința care s-a făcut lui David se reînnoiește și față de Solomon în textul, care numai formal se deosebește de cel anterior: „Voi întări scaunul împărăției tale în veci, precum am vorbit către David, tatăl tău, cînd am zis: nu va lipsi niciodată bărbat de pe tronul lui Israil”.

David n-a avut o viață mai lungă decît alți oameni iar Solomon n-a trecut nici măcar vîrsta

lui David, tatăl său. Profeția se referă la Hristos. În conformitate cu aceste profeții nu va lipsi niciodată domnitor din vița regală a lui David și Solomon. Dacă David și Solomon sînt trecători, dinastia lor însă e veșnică, cum veșnică este și împărăția întemeiată de ei. Impărăția va dăinui deapaururi, căci printr-un urmaș celebru veșnicia îi este garantată. Impărăția este cea spirituală iar regele viitor este Iisus Hristos.

Iată că în aceste texte se spune că Iisus Hristos va ieși din familia profund evlavioasă a lui Avraam (Gen. 12, 3), din gloriosul trib al lui Isac, Iacob și Iuda (Gen. 49, 10), în sfîrșit că printr-un determinism voit de legile eterne, Regele cel veșnic este un descendent înrudit trupest cu evlaviosul David și cu înțeleptul Solomon.

De la Solomon făgăduințele trec asupra lui Roboam, fiul său, apoi asupra lui Abia, Asa, Iosafat, Ioram, Ozia, Ioatam, Ahaz, Ezechie, Manase, Amos, Iosia, Ieconia, Salatiel, Iorobabel, Eliachim, Acor, Sadoc, Achim, Eliud, Eliazar, Matan, Iacob și în sfîrșit Iosif al Mariei.

Evanghelia după Matei, care se citește în Duminica înainte de Nașterea Domnului, vrînd să arate că Iisus este Mîntuitorul făgăduit în cărțile Vechiului Testament și că el este înrudit cu mării bărbați ai timpurilor trecute, îi face genealogia — adică cartea neamului — bazîndu-se pe Vechiul Testament. Evanghelia începe cu Avraam și sfîrșește cu Iosif „bărbatul Mariei” din care s-a născut Iisus...” (Mat. 1, 16).

Din felul de expunere al E-vanghelistului rezultă că Iisus nu este fiul natural al lui Iosif ci al Mariei. Deci Iosif nu-i era tată. De aceea și zice Evanghelistul „al Mariei din care s-a născut Iisus”.

Dar atît Iosif cît și Maria erau din familia davidică. În calitate de fiu natural al Mariei Iisus moștenește toate făgăduințele aceleia, iar de la Iosif, părintele său legal, moștenește toate drepturile legale asupra tronului davidic.

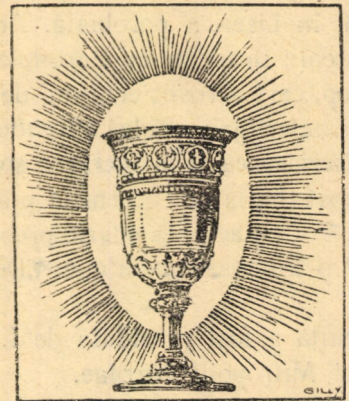
Evanghelia ne dă șirul întreg de moși strămoși din care s-a născut Mîntuitorul. Ea cuprinde răstimpul de mii de ani în cursul căruia s-a desfășurat preistoria lui Iisus Hristos.

În istoria ascendenților lui Iisus Hristos E-vanghelistul deosebește trei epoci mari (Mat. 1, 17). De la Avraam pînă la David este o epocă, de la David pînă la strămutarea în Babilon este altă epocă, și de la strămutarea în Babilon pînă la Hristos e a treia epocă. Fiecare din aceste trei epoci numără cîte 14 membri. Evanghelistul ține mult la numărul 14, de aceea pentru ca să obțină și în epoca ultimă numărul 14 înșiră pe Iehonia de 2 ori (Mt. 1, 11—12). Odată încheie cu el epoca a 2-a și apoi îl numără primul dintre cei ai epocii din urmă, a treia. Într-adevăr el a fost ultimul rege în Iudeea și cel dintîi în captivitatea babiloniană. De la Avraam la Iisus aceeași linie îi leagă pe toți cei „ai făgăduinței”. Rezultă că Domnul nostru Iisus Hristos își trage originea Sa din familia lui Avraam și cea a regelui David și e Mesia cel făgăduit de profeții Vechiului Testament.

Din „cartea neamului” mai rezultă că Mîntuitorul e personalitate istorică. Evanghelia care descrie viața și activitatea sa conține material istoric abundent, care dă indicații de timp privitor la Acela care s-a născut cînd a venit „plinirea vremii” (Gal. 4, 4).

Iisus e realitate. În el locuiește trupest, toată plinătatea omenească și cea dumnezeiască. În el avem viață deplină (Col. 2, 9—10). De aceea alegînd viața în Iisus noi credincioșii vom trăi, cău-tînd pacea, duhul biruitor al veacului, ne vom numi fii ai unei ființe care n-a fost numai om, ci și Dumnezeu.

Nicolae Neaga

Meditație

Mulțămită lui Dumnezeu

Cît de iute trece timpul. Și cît mai repede dispar zilele, cu atît mai mult mi se umple sufletul cu amintiri plăcute. Altarul vorbește despre binefacerile acelea, cu care Iisus ca și cu flori mi-a presărat calea vieții.

Cu harfă îngerească ași vrea să preaslăvesc această milostivire a lui Iisus; fiecărei făpturi ași vrea să-i spun, cît de bun a fost cu mine Iisus. Ași vrea să știu limba sfinților, ca să-mi exprim deplinătatea simțămîntului meu de recunoștință cu cuvinte cerești.

Fericite Sfinte Vasile cel Mare, tu suflet sfînt, împrumută-mi cuvintele tale de la sfînta liturghie: „Mulțumim ție Doamne Dumnezeu nostru pentru împărțășirea sfințelor, precuratelor, nemuritoarelor și cereștilor tale taine, cari ni le-ai dat spre facerea de bine, și sfințirea și vindecarea sufletelor și trupurilor noastre” (lit. la lit. Sf. V. M., pag. 161) și „ca întru curată mărturia conștiinții noastre, împărțășindu-ne din cele sfinte ale tale să ne unim cu sfîntul Trup și Sînge al Hristosului tău; și primindu-le acestea cu vrednicie, să avem pe Hristos locuind în inimile noastre și să fim biserică a Sfîntului tău Duh” (lit. lit. Sf. V. M., pag. 153).

Iisuse! Mulțămită lui Dumnezeu!

Tu ai fost soarele vieții mele. Intreagă ființa mea o ai revărsat cu strălucirea iubirii Tale și pînă la mormînt mă va înconjura lumina aceea aurie a soarelui, care nu cunoaște apus. Nu a fost zi, nu a fost ceas, care nu l-ai aurit cu binefaceri. Că eu am fost totdeauna al Tău, în Tine am crezut, pe Tine te iubesc, această a fost tot opera bunătății Tale. În Tine totdeauna am găsit mîngăitor. La sfrîgătul meu după ajutor... în strîmtorările și lipsurile mele... iubirea Ta totdeauna a avut un cuvînt mîngăitor.

A venit și ceasul trist al păcatului; te-am vătămat. Tu însă nici atunci nu ai încetat de a mă iubi. Prin pocăință m-ai curățit... Potirul scump al sîngelui Tău l-ai vărsat asupra mea, ca să curăți sufletul meu umilit și căit. De cîte ori m-am rugat, Tu m-ai ascultat; Ți-am făcut promisiuni sărbătorești și Tu le-ai binecuvîntat: m-am dorit după fericirea veșnică și Tu mi-ai asigurat-o; Te iubesc pe Tine și Tu m-ai coplesit cu dragostea Ta.

Mulțămită lui Dumnezeu, Iisuse!

Vreau să Te iubesc, Mîntuitorul meu, ca viața mea să fie o „mulțămită lui Dumnezeu” mare, statornică, și care să nu înceteze niciodată...

Pr. N. Deac